

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph. D.,
ve věci

žalobce: V. T., narozený dne X,
bytem X,

proti
žalované: Česká správa sociálního zabezpečení,
sídlem Křížová 25, 225 08 Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 6. 2023, č. j. X,

takto:

I. Žaloba **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 19. 6. 2023, č. j. X, jímž bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení Ústí nad Labem (dále jen „OSSZ“) ze dne 14. 3. 2023, č. j. X (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo rozhodnuto dle § 6 odst. 4 písm. a) bod 14 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění účinném do 31. 12. 2023 (dále jen „ZOPSZ“) ve věci sporu mezi žalobcem a H. T., narozenou dne X, (dále jen „matka“) o to, která osoba pro účely zvýšení procentní výměry starobního důchodu z důvodu výchovy dítěte osobně pečovala v největším rozsahu o dítě M. T., narozeného dne X, (dále jen „dítě“ či „syn“) v době od jeho narození do jeho zletilosti. OSSZ rozhodla, že o dítě osobně pečovala v největším rozsahu matka.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že v době, kdy synovi bylo šest let, matka navázala dlouhodobý mimomanželský vztah s o čtyři roky mladším montážním pracovníkem z Moravy. Žalobce se milenecký vztah marně pokoušel milencům rozmluvit. Žalobce nepodal návrh na rozvod, aby mohl pokračovat ve výchově syna, neboť nechtěl, aby o něj pečovala nezodpovědná matka, která upřednostňovala mimomanželský milenecký vztah. Za nepravdivé a zavádějící označil tvrzení, že oba rodiče pečovali o dítě svorně bez rozvodu, neboť žalobce v této funkci zastupoval i matku, která žila svůj druhý život.
3. Žalobce namítal, že správní orgány nepřihlédly k jeho tvrzení, že matka upřednostnila mimomanželský milenecký vztah před péčí o vlastní dítě. O nezodpovědném přístupu matky k péči o syna dle žalobce svědčí skutečnost, že při druhém otěhotnění matka podstoupila potrat s odůvodněním, že syna by už nechtěla, o čemž se žalobce dozvěděl s časovým odstupem.
4. Dále žalobce sdělil, že správní orgány při svém rozhodování prostřednictvím úřednic stranily nemorálnímu chování matky a upřednostnily ji před žalobcem. Správní orgány svým rozhodnutím porušily zásadu zákazu diskriminace, legitimního očekávání a nerozhodovaly s přihlédnutím ke specifickým okolnostem daného případu. Za zavádějící označil žalobce tvrzení, že u matky došlo k výraznému poklesu příjmů v období mateřské dovolené (1974-1975), neboť plat matky jako dělnice byl zanedbatelný, přičemž po návratu z mateřské dovolené matka nastoupila na jinou pracovní pozici. Žalobce dodal, že převzal péči o syna a o rodinu, aby si matka mohla pro výkon nového zaměstnání doplnit vzdělání večerním studiem.
5. Žalobce konstatoval, že propad příjmů u matky způsobený mateřskou dovolenou pro účely starobního důchodu nebyl značný, neboť matka byla na mateřské dovolené pouze jeden rok a následným doplněním vzdělání, které jí umožnil žalobce převzetím péče o syna a domácnost, si vybudovala kariéru, o čemž svědčí pro ženu nadprůměrný důchod.
6. Žalobce namítl, že správní orgány nevzaly v úvahu ani jedno z jeho sedmi tvrzení, které přiložil k žádosti o výchovné. Žalovaná měla přistoupit na návrh žalobce a případ projednat za přítomnosti žalobce i matky.

Vyjádření žalované k žalobě

7. Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě navrhla, aby soud žalobu zamítl. Podle žalované žaloba neobsahuje žádné nové skutečnosti, které by žalobce nenamítal v průběhu správního řízení, přičemž se všemi námitkami se žalovaná dostatečně vypořádala v rámci odvolacího řízení. Žalovaná konstatovala, že žalobce v průběhu správního řízení nedoložil svá tvrzení o tom, že matka nezajišťovala péči o syna, přičemž nedostatečná péče měla být řešena s příslušnými úřady v inkriminované době. Žalovaná odmítla, že by úřednice při svém rozhodování byly vůči žalobci podjaté, neboť při svém rozhodování plně ctily zásady a správního řízení. Žalovaná sdělila, že smyslem výchovného je především vynahrazení propadu příjmů způsobené péčí o dítě negativně ovlivňující výši starobního důchodu. Výchovné tedy hlavně souvisí s rozsahem péče o dítě, nikoliv její kvalitou, a propadem příjmů za období péče o dítě. Protože v případě žalobce v období od narození do zletilosti syna k žádnému propadu příjmů nedošlo, pak není podstatné, v jaké výši byl propad příjmů matky evidován, neboť sebemenší výpadek příjmů má vliv na výši starobního důchodu. Rovněž nepřítomnost matky v zaměstnání po dobu mateřské dovolené mohla ovlivnit její pracovní kariéru. Žalovaná konstatovala, že s ohledem na zásadu volného hodnocení důkazů

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

a zásadu písemnosti v rámci správního řízení nepřistoupila k žalobcem navrhanému svědeckému výslechu matky, neboť tvrzení žalobce k žádosti o výchovné odmítla v písemném prohlášení, i pana B., neboť nesdílel společnou domácnost s žalobcem a matkou. Skutkový stav byl dostatečně zjištěn na základě listinných podkladů. Žalovaná dodala, že se náležitě vypořádala se všemi námitkami žalobce, rozhodovala na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu a dospěla k závěru, že osobou, která osobně v největším rozsahu pečovala o syna byla jeho matka, u níž došlo k prokazatelnému poklesu příjmů v době od narození syna do jeho zletilosti, a to z důvodu péče o něj.

Replika žalobce

8. Žalobce v replice nesouhlasil s tím, že se žalovaná dostatečně vypořádala se všemi jeho námitkami. Konstatoval, že ze strany matky nešlo o jednorázovou nevěru, ale matka udržovala dlouhodobý mimomanželský milenecký poměr, přičemž zanedbávala péči o syna. Žalobce se i přes radu své matky nerozvedl, neboť chtěl nadále pečovat o svého syna, který by po rozvodu skončil v péči nezodpovědně matky. Žalobce zopakoval své námitky stran podjatosti úřednic správních orgánů, které stranily matce na úkor žalobce. Žalobce rovněž zopakoval, že matka dosáhla vysokých příjmů pro účely starobního důchodu, neboť žalobce převzal péči o syna a domácnost, což umožnilo matce studovat a dosáhnout výnosnějšího zaměstnání. K výtce, že žalobce svá tvrzení nikterak nedoložil, uvedl, že navrhl výslech svědků. Žalovaná podle žalobce nedostatečně zjistila skutkový stav, přičemž nesprávně odmítla provést výslech matky, které se ani nedotázala na pravdivost žalobcových tvrzení. Žalobce konstatoval, že žalovaná rozhodla neprofesionálně a tendenčně ve prospěch matky.

Posouzení věci soudem

9. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaná nesdělila soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byla ve výzvě výslovně poučena, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
10. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.
11. Dle § 37 odst. 2 věty první a druhé s. ř. s. platí, že „[p]odání obsahující úkon, jímž se disponuje řízením nebo jeho předmětem, lze provést písemně, ústně do protokolu, popřípadě v elektronické formě. Bylo-li takové podání učiněno v jiné formě, musí být do tří dnů potvrzeno písemným podáním shodného obsahu nebo musí být předložen jeho originál, jinak se k němu nepřihlíží.“
12. Soud nejprve uvádí, že nepřehlédl, že mu byly doručeny zprávy prostřednictvím elektronické pošty z adresy X bez platného elektronického podpisu, a to ze dne 3. 8. 2023 a 7. 8. 2023. Uvedená podání nebyla do tří dnů potvrzena písemnými podáními shodného obsahu nebo jejich originálem, a proto k nim soud nepřihlédl.
13. Nejprve se soud zabýval námitkou, že se správní orgány nezaobíraly tvrzeními žalobce, které uvedl v podání přiloženém k žádosti o výchovné.
14. V této souvislosti soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100, však zároveň nelze po odvolacím orgánu požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil. Těmto požadavkům žalovaná v projednávané věci dostala, neboť z jejího rozhodnutí je zřejmé, z jakých zjištění vycházela, jak o nich uvažovala a proč neakceptovala jednotlivé námitky žalobce. Podle názoru soudu je rovněž třeba zohlednit, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů rozhodnutí či pro jeho nesrozumitelnost skutečně toto rozhodnutí nelze meritorně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64); taková situace však v projednávané věci nenastala.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

15. Na str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí žalovaná vypořádala námitky žalobce, které žalobce přiložil k žádosti o výchovné, aniž by prováděla jejich výčet. Žalovaná konstatovala, že tvrzení žalobce o nedostatečné péči matky o dítě jsou subjektivní, ničím nedoložená, a proto nemohou být zásadní pro hodnocení rozsahu péče o dítě. Žalovaná tedy při svém rozhodování vycházela z listinných podkladů. Žalovaná rovněž k tvrzení žalobce o nedostatečné péči matky o syna uvedla, že danou situaci měl řešit v inkriminovanou dobu s příslušnými orgány. Žalovaná rovněž vypořádala námitku podjatosti rozhodujících úřednic (žen) vůči žalobci jako muži, neboť uvedla, že bylo rozhodováno v souladu se zásadami správního řízení, přestože žalobce nebyl s výsledkem rozhodování spokojen.
16. Zdejší soud proto uzavírá, že žalovaná se s námitkami žalobce vypořádala dostatečným způsobem a napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností netrpí. Výhrady žalobce podle názoru soudu představují nesouhlas s věcnými závěry žalované, jimiž se soud bude zabývat níže.
17. Žalobce namítal, že správní orgány při svém rozhodování prostřednictvím úřednic (žen) stranily nemorálnímu chování matky a upřednostnily ji před žalobcem, čímž byla porušena zásada zákazu diskriminace, legitimního očekávání a nebylo rozhodováno s přihlédnutím ke specifickému okolnostem daného případu.
18. Dle § 14 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) platí, že „[k]aždá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen „úřední osoba“), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.“
19. Soud k uvedené námitce sděluje, že podjatost úředních osob podílejících se na rozhodování správních orgánů lze úspěšně namítat s ohledem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům. Nepodjatost úřední osoby může být úspěšně zpochybněna na základě konkrétních individualizujících skutkových okolností, které činí poměr dané úřední osoby vůči věci, účastníkovi či jeho zástupci jedinečným, nikoliv generickým. Podjatost úřední osoby v uvedeném smyslu tedy nezakládá poukaz na její pohlaví, což je druhová vlastnost blíže nespecifikující poměr konkrétní úřední osoby vůči věci, účastníkovi či jeho zástupci. Soud se tedy s uvedenou námitkou podjatosti neztotožnil.
20. Dále se soud zabýval žalobní námitkou, že o syna od jeho narození do jeho zletilosti v největším rozsahu pro účely zvýšení procentní výměry starobního důchodu (výchovné) osobně pečoval žalobce, a nikoliv jeho matka. Uvedené podle žalobce vyplynulo ze skutečnosti, že matka dítěte od jeho šesti let udržovala mimomanželský milenecký poměr právě na úkor výchovy dítěte a rovněž podstoupila potrat. Podle žalobce matce pro účely starobního důchodu v souvislosti s mateřskou dovolenou neklesly příjmy ve značné míře, neboť byla na mateřské dovolené pouze rok a poté si doplnila vzdělání, což jí umožnilo získat zaměstnání s vyššími příjmy.
21. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Žalobce podal žádost ze dne 27. 9. 2022 o zvýšení starobního důchodu za vychované děti, k níž doložil podání s námitkami. Žalobce ve vyjádření ze dne 19. 5. 2023 uvedl, že na podporu svých tvrzení nemá žádné důkazy, případně může navrhnout výslechy svědků. V podání ze dne 15. 6. 2023 žalobce uvedl, že mimomanželský vztah matky by mohl dosvědčit pan V. B., její mileneček. Součástí správního spisu jsou evidenční listy o době zaměstnání a výdělku žalobce a matky, z nichž je patrné, že v letech 1974 až 1975 došlo ke značnému poklesu hrubého příjmu matky. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

oproti letům předcházejícím i následujícím v důsledku čerpání mateřské dovolené, přičemž u žalobce k poklesu příjmu nedošlo. Matka doložila písemné prohlášení, že nesouhlasí s tvrzením žalobce, že o syna pečoval v největším rozsahu v době od roku 1976 do roku 1992 a prohlásila, že se o syna starala ve větším rozsahu než žalobce. Následně bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto, že o dítě v největším rozsahu osobně pečovala matka.

22. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž navrhl uskutečnění pohovoru s matkou před nezávislou komisí. K odvolání podala matka písemné vyjádření, v němž především nesouhlasila s tvrzením žalobce, že o svého syna řádně nepečovala do jeho dospělosti. Podle matky byl její další kariérní postup znemožněn péčí o často nemocného syna, zaměstnáním manžela (žalobce) na směnný provoz a jejím dálkovým studiem na vysoké škole. Do dospělosti syna rodina jezdila společně na třítydenní dovolené do Maďarska a společně vykonávala různé aktivity. Žalobce matce finančně nepřispíval a když byl syn nemocný, musela si matka půjčovat peníze od svých rodičů. Podle matky bylo manželství uzavřeno především s ohledem na příslibení bytu manželskému páru po sňatku.
23. Dle § 34a odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění účinném do 30. 9. 2023 (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“) platí, že *„[v]ýše procentní výměry starobního důchodu, na který vznikl nárok podle § 29 odst. 1 až 4 nebo podle § 31, se na žádost zvyšuje ode dne, od něhož se tento důchod přiznává, za každé dítě, které pojištěnec vychoval.“*
24. Dle § 34a odst. 2 věty první zákona o důchodovém pojištění platí, že *„[z]výšení za 1 vychované dítě činí od 1. ledna 2023 částku 500 Kč měsíčně.“*
25. Dle § 34a odst. 3 zákona o důchodovém pojištění platí, že *„[d]ítě se pro účely zvýšení procentní výměry starobního důchodu podle odstavce 1 (dále jen "zvýšení za vychované dítě") považuje za vychované, jsou-li splněny podmínky výchovy dítěte podle § 32 odst. 4; tyto podmínky platí i v případech, že o dítě osobně pečuje nebo pečoval muž. Výchovu téhož dítěte nelze pro účely zvýšení za vychované dítě současně započítat více osobám; vychovávalo-li dítě více osob, přihlíží se k výchově dítěte jen u té osoby, která o dítě osobně pečovala v největším rozsahu. Při zvýšení za vychované dítě se přihlíží jen k výchově toho dítěte, které jako vychované pojištěnec uvedl v žádosti o přiznání starobního důchodu; není-li tato podmínka splněna, zvýšení za vychované dítě nenáleží.“*
26. Dle § 32 odst. 4 věty první zákona o důchodovém pojištění platí, že *„[p]odmínka výchovy dítěte pro nárok ženy na starobní důchod je splněna, jestliže žena osobně pečuje nebo pečovala o dítě ve věku do dosažení zletilosti alespoň po dobu deseti roků.“*
27. Dle § 6 odst. 4 písm. a) bod 14 ZOPSZ platí, že *„[o]kresní správy sociálního zabezpečení rozhodují ve sporu o to, která osoba pro účely zvýšení procentní výměry starobního důchodu z důvodu výchovy dítěte osobně pečovala o dítě v největším rozsahu; tento spor vzniká, má-li být na základě žádosti pojištěnce zvýšena procentní výměra starobního důchodu za vychované dítě, k jehož výchově již bylo nebo má být přihlídnuto při zvýšení procentní výměry starobního důchodu u jiného pojištěnce, který trvá na tom, že o dítě pečoval v největším rozsahu.“*
28. Soud konstatuje, že z důvodové zprávy k zákonu č. 323/2021 Sb., kterým byl změněn zákon o důchodovém pojištění se v obecné části podává, že smyslem výchovného je ocenit osoby, které získaly významnou zásluhu z hlediska budoucnosti financování základního důchodového pojištění tím, že dlouhodobě zajišťovaly výchovu dítěte, čímž se (obvykle) postaraly o přínos nového pojištěnce do systému. Výchovné je koncipováno jako finanční částka v pevně stanovené výši (počáteční hodnota je 500 Kč), o kterou se zvýší zásluhová část (do 31. 12. 2022 procentní výměra) starobního důchodu pojištěnce (muže či ženy), který Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zajišťoval výchovu konkrétního dítěte v největším rozsahu. V případě péče o více dětí se tato částka násobí počtem těchto dětí. Vzhledem k tomu, že osobami, které výchovu dětí v největším rozsahu zajišťovaly, jsou převážně ženy, docílí se tímto opatřením částečného snížení často kritizovaného rozdílu mezi průměrným starobním důchodem žen a mužů. Opatření směřuje jak na důchody, které budou přiznávány v budoucnu, tak na důchody přiznané v období před datem účinnosti nové právní úpravy. Z důvodové zprávy, a to z pasáže pod písmenem A. – Zhodnocení platného právního stavu, odůvodnění hlavních principů a vysvětlení nezbytnosti navrhované úpravy – se podává, že lze konstatovat a statistickými údaji dokumentovat, že zajišťování výchovy dětí zpravidla ovlivňuje pracovní kariéru pečujících osob, tedy výši jejich výdělků a délku získané doby pojištění, což se může negativně projevit na výši jejich důchodového nároku a zhoršit tak celkově jejich postavení ve srovnání s osobami, které sice do základního důchodového pojištění finančně přispívaly, avšak o přínos a výchovu nového pojištěnce se nezasloužily, anebo se o ně zasloužily pouze v menším rozsahu. Za účelem zmírnění negativních dopadů výchovy na celkovou výši starobního důchodu pečujících osob se ukazuje jako potřebné konstruovat nad rámec současných institutů další oceňovací opatření, které má potenciál zajistit další poměrně významné posílení důchodových nároků těchto osob (srov. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 1. 2024, č. j. 19 Ad 25/2023-27).

29. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 18. 3. 2015, č. j. 6 As 7/2015-26, uvedl: „Se stěžovatelem lze souhlasit v tom, že správní řízení není ovládáno zásadami naprosto shodnými jako řízení civilní. Na druhou stranu i ve správním řízení mají účastníci povinnost označit důkazy na podporu svých tvrzení (§ 52 zákona správního řádu). Tato povinnost je přitom silnější v řízení o žádosti (jako v tomto případě), kdy „mnohdy dost dobře ani nelze požadovat na správním orgánu, aby obstarával za účastníka řízení podklady a skutečnosti, které povedou ke kladnému rozhodnutí, tedy k vyhovění jeho žádosti.“ (VEDRAL, J. Správní řád: Komentář. 2. vyd. Praha: Bova Polygon, 2012, s. 524).“
30. Soud konstatuje, že předmětem soudního přezkumu je řízení dle § 6 odst. 4 písm. a) bod 14 ZOPSZ zahájené na žádost žalobce. V řízení zahájeném na základě žádosti leží ze své podstaty důkazní břemeno (§ 52 správního řádu) primárně na žadateli (žalobci), nikoliv na správním orgánu, neboť je to právě žadatel, kdo inicioval zahájení řízení a má na jeho zdárném výsledku předurčeném jeho procesní aktivitou prvořadý zájem. Bylo tedy ve výlučném zájmu žalobce, aby tvrdil a věrohodně prokázal, že v rozhodném období, tj. od narození syna do jeho zletilosti, to byl právě žalobce, kdo převážně zajišťoval osobní péči a výchovu syna, a nikoliv matka (§ 34a odst. 3 zákona o důchodovém pojištění). V řízení před soudem žalobce k prokázání svých tvrzení žádné důkazní návrhy náležitou procesní formou neuplatnil.
31. Ze správního spisu soud zjistil, že matka byla na mateřské dovolené v letech 1974 až 1975, přičemž v daném období jí značně poklesl hrubý příjem. Z evidenčních listů o době zaměstnání a výdělku plyne, že žalobci v rozhodném období příjem v souvislosti s péčí o syna nepoklesl, přičemž žalobce to ani netvrdil, nedoložil. Obsahem správního spisu nejsou listiny, které by zpochybňovaly splnění podmínky matkou dle § 32 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění. Matka v průběhu správního řízení doložila dvě podání, v nichž tvrzení žalobce o její nedostatečné péči o syna zcela jednoznačně odmítla. Výslech matky tedy nebyl potřebný. Svědecká výpověď údajného milence matky, která měla prokázat existenci mileneckého vztahu, byla irelevantní, neboť samotná existence mileneckého vztahu nemohla zpochybnit listinnými důkazy podložený závěr žalované stran péče matky o syna.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

32. Dle citované právní úpravy platí, že v případě, že výchovu dítěte zajišťovalo více osob, lze zvýšení procentní výměry starobního důchodu z důvodu výchovy dítěte přiznat pouze té osobě, která výchovu zajišťovala v největším rozsahu, přičemž výchova se pro účel zákona posuzuje od narození dítěte až do nabytí jeho zletilosti jako celek. Žalobce žádné relevantní důkazy k tvrzení, že o syna pečoval v největším rozsahu on, a nikoliv matka, nedoložil ani neoznačil, a to ani v řízení před správním orgánem, ani v řízení před soudem. Jak soud uvedl výše, důkazní břemeno v uvedeném řízení leželo primárně na žalobci. Žalobce však důkazní břemeno neunesl a nevyvrátil tak listinnými důkazy podložený závěr žalované o zásadním podílu matky na výchově syna, v důsledku čehož jí znatelně poklesl příjem započitatelný pro stanovení výše starobního důchodu.
33. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná a žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

34. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované dle § 60 odst. 2 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení nenáleží.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 2. září 2024

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.